

[Waldorff]

disse partier, er at fastholde goder og fiduser for erhvervslivet i så vid udstrækning, det overhovedet kan lade sig gøre.

Selv om visse ordførere har rejst kritik af nogle detaljer i forslagene, vil jeg ikke gå ind i denne diskussion på nuværende tidspunkt, det kan vi tage op i udvalget, men blot til sidst sige, at når man – og det er faktisk sket i en vis udstrækning fra de forskellige ordføreres side – afviser nødvendigheden af disse forslag, eventuelt under henvisning til, at det er i rent ekstreme tilfælde, at der sker unddragelse, at der sker disse rent fiktive posteringer, og at disse ekstreme tilfælde kan stoppes med loven i hånden, så overser man faktisk, at hvis de samme transaktioner foregår i forbindelse med ikke tomme, men fulde eller halvfulde aktieselskaber, er der sandsynligvis ingen, der vil kunne sætte en finger på det.

Jeg skal lige sige konkluderende, at sympatien fra et af de partier, som nok var det væsentligste, nemlig socialdemokratiet, er svundet noget ind, og der er formentlig ikke nogen, der kan være i tvivl om, at årsagen til, at man er begyndt at bakke ud af den tidligere erklærede sympati for at bekæmpe dette skattecirkus, er, at man er kommet i regering med det parti, som meget skarpt fordømte disse tre forslag, endda betydelig mere skarpt, end hr. Ellemann-Jensen gjorde det i dag. Der var simpelt hen ikke grænser for, hvor erhvervsskadeligt det var at forsøge at gribe ind over for disse fiduser. Det har meget klart præget socialdemokratiets holdning. Jeg synes også, at retsforbundets holdning var, skal vi sige væsentlig mere forbeholden, end den var ved den tidligere førstebehandling af disse forslag. Derimod takker jeg selvfølgelig de enkelte partier, som har givet tilslutning.

Om det sidste forslag i denne buket, beslutningsforslag nr. B 12, som handler om mulighederne for at anvende midler fra etableringskonti og investeringsfonds til at købe afskrivningsberettigede anparter, vil jeg sige, at det faktisk var en ret forbavsende modtagelse, dette forslag fik. Det tyder på, at der er adskillige af ordførerne, som simpelt hen ikke har forstået, hvad fidusen består i, og det ser heller ikke ud til, at skatteministeren har forstået, hvad fidusen består i, når han jævnfører den kombination, der her er tale om, med almindelig brug af investeringsfondsmidler til f. eks. aktieselskaber eller op-

bygning af personlig virksomhed. Derfor kan der nok være grund til at gå i detaljer med, hvad det faktisk består i.

Jeg skal lige sige, at beløbsmæssigt er disse fiduser selvfølgelig ikke nær så omfattende som de transaktioner, der sker med aktieselskaberne. Det er en meget mindre målestok, det foregår i. Til gengæld er selve denne kombination, hvor man bruger investeringsfondsmidler eller etableringskontomidler til at købe afskrivningsberettigede anparter for, simpelt hen en af de fedeste fiduser, der er set i mange, mange år. Vi har beskrevet systemet i nogle generelle vendinger i bemærkningerne, men det er åbenbart ikke tilstrækkeligt til, at man faktisk har forstået, hvad det går ud på. Derfor vil jeg gennemgå det.

Den første del af fidusen er velkendt. Den består i, at man sætter midler ind på en etableringskonto eller i en investeringsfond, og derved er man sikret skattefrigtage for disse midler. Det problem, man så står over for, er: hvordan kan man få frigivet disse penge, uden at man skal betale skat af dem? Det er jo det, der er meningen med det. Det kan man faktisk kun, hvis pengene bruges til erhvervsformål, men erhvervsformål er mange ting. Det har man f. eks. haft blik for i bankierfirmaet Holger Morville og Knud Hertel & Co., som har sat denne fidus i system. Erhvervsvirksomhed kan f. eks. være køb af anparter i ejendomme, som udlejes til erhvervsformål. Det kan være erhvervslejligheder, og så kommer det, som fidusen egentlig består i, nemlig at for det første får man frigivet sine bundne midler, uden at der betales skat af dem, dernæst kan man købe en anpart, ikke til dens fulde pålydende, men til en del, måske en brøkdæl, af dens pålydende, og derved opnår man helt konkret at få udbetalt et kontant overskud, idet man nemlig kan hæve alle midlerne på sin etableringskonto eller i sin investeringsfond og kan nøjes med at betale en del af anparten. Derved kan opnås et kontant overskud, som endda kan overstige den tabte forbrugsmulighed, som man har måttet finde sig i, mens man har haft pengene sat ind på sådan en etableringskonto. Dertil kommer, at man ikke vil blive stillet over for krav om yderligere udbetalinger. Det er ikke nødvendigt, for det område, man har at gøre med her, er fast ejendom, og der er garanteret i de konkrete eksempler, hvor man har gennemført fidu-